

og vederhæftigt Svar fra den højtærede Statsminister eller fra den højtærede Handelsminister paa disse Spørgsmaal.

Korsgaard: Angaaende Finansudvalgets særlige Stilling til Landmandsbankkatastrofen vil jeg gerne sige et Par Ord. Der er jo fra en enkelt Side i Finansudvalget stillet Spørgsmaal om at faa Navnene paa Kontoen af 1. Februar frem, og der er givet Svar paa denne Forespørgsel. Der har i den Anledning i Finansudvalget, jeg kan sige i Møde paa Møde, været forhandlet om, hvorvidt denne Liste skulde offentliggøres eller ikke. Naar et Spørgsmaal af den nævnte Art, altsaa i Retning af at faa Oplysninger om, hvem der befandt sig paa Kontoen af 1. Februar, blev stillet, og der efter mit Skøn var nogen Berettigelse for at give et Svar, var Grunden efter min Mening den, at Finansudvalget som saadant kunde have rimelig Anledning til at faa konstateret, hvilke Tab Landmandsbanken havde lidt ved, at Personer var blevet overført paa denne Konto. Jeg betragter altsaa Berettigelsen af Spørgsmaalets Stillelse alene ud fra et økonomisk Synspunkt, idet Staten, som nu er Hovedgarant for Banken, var i høj Grad interesseret i, at der ikke blev tabt mere end nødvendigt. Fra forskellige Sider i Finansudvalget har man imidlertid ikke villet lade sig nøje med dette efter min Mening i alt Fald til en vis Grad berettigede, Fremskaffelse af Oplysninger, man har tillige villet efterspore, om der ikke var foretaget et eller andet — jeg ved saamænd ikke, om det skulde være fra politiske Personligheders eller fra Embedsmænds Side —, som ikke rigtigt taalte Dagens Lys. Det vil altsaa sige, man har fra den Side villet have, at Finansudvalget som saadant til en vis Grad skulde være en Politimyndighed. Overfor dette maa jeg afgjort protestere. Som bekendt blev Navnene paa 1. Februar-Listen offentliggjort. De blev det i høj Grad mod mit og, jeg tror at kunne sige, mod mine Meningsfæller i Finansudvalgets Ønske. Jeg tror at turde sige, at jeg i Finansudvalget protesterede saa stærkt imod, at Offentliggørelsen fandt Sted, som saa nogenlunde muligt.

Den Skade, som det forekommer mig, man har gjort ved denne Offentliggørelse og med fuldkommen Urette, er, at man har bragt en hel Del for det offentlige ligegyldige Personers Navne frem, ligegyldige i den Forstand, at de havde ordnet deres Forhold med Banken, før denne Liste kom frem. Det forekommer mig, at det er noksom

bevist, at ikke faa af disse Mennesker, som findes paa den nævnte Konto, slet ikke vidste af det. De Forretninger, de har gjort, har vel været Spekulationsforretninger i al Almindelighed, i alt Fald Forretninger, som var fuldkommen tilladelige, Forretninger, som jo gøres gennem snart sagt alle Landets Banker og alle Landets Vekselerere, uden at der sker de paagældende noget som helst. Til at offentliggøre denne Liste over Personer, som altsaa har ordnet sig med Landmandsbanken saaledes, at Banken ikke har faaet noget Tab, foreligger ikke nogen højere Grund end den, at man overhovedet kunde ønske fremskaffet for hele Landet en Liste over alle dem, som har spekuleret, og det kunde vist blive en ret lang Liste. Det forekommer mig, at man ved at offentliggøre denne Liste politisk set i høj Grad har skadet Parlamentarismen, idet man her kaster sig ud i noget, som kun er Personspørgsmaal, men i Virkeligheden ikke har den fjerneste politiske Interesse. Det forekommer mig derfor, at det er i højeste Grad beklageligt, at man for at forfølge et eller andet personligt Formaal overfor en eller anden Person, indlader sig paa noget saadant. Og jeg beklager meget, at den Form, som man har givet Offentliggørelsen af den paagældende Liste i alle Blade med Undtagelse af „Social-Demokraten“, er en saadan, at det kunde se ud, som om Finansudvalget, da nu en Gang „Social-Demokraten“ havde offentliggjort Listen, som saadant ikke havde haft noget imod, at den blev offentliggjort. Mod dette vil jeg nemlig protestere. Jeg ved meget vel, at jeg ikke kan forhindre, at enkelte Personer offentliggør noget, de ved, men jeg tror, at den Institution, som hedder Finansudvalget, tager Skade ved som Udvalg overhovedet at give sig af med Udlevering af slige Dokumenter.

Om de Mennesker, hvis Navne nu altsaa er kommet frem, har taget nogen Skade deraf, ved jeg ikke, men der er i alt Fald en Mulighed derfor, og da Staten efter mine Begreber, som sagt, ikke har fjerneste Anledning til at blande sig i disse Menneskers specielle Forhold, forekommer det mig, at det er højst skadeligt, hvad der er sket. At det ogsaa er skadeligt for Banken som saadan, en Bank, som man dog har en vis Interesse i skal gaa godt, er klart, idet mange Personer, som muligvis en Gang vil spekulere — og det har jo ingen foreløbig gjort Forsøg paa at forhindre Folk i —, naturligvis med de Erfaringer for Øje, som man nu har, vil sige, at en Bank, i hvilken man kan risikere at blive behandlet